

summa potentia et majestate præditum, qui possit et animam et corpus mittere in gehennam. Hoc est, quod et Job timuit dicens: *Manum tuam longe fac a me (juxta Septuaginta: Tu solus manum tuam a me abstine), in cujus conspectu non potero me abscondere, Job XIII.* De S. Romualdo scribit B. Petrus Damiani, in ejus vita apud Sur. 19. jan. quod quicumque peccatores, præsertim potentes sæculi in ejus præsentiam devenissent, mox velut ante majestatem Dei tremefactis visceribus formidarent. Fassusque est Rainerius Tuscæ, in qua degebat Romualdus, marchio, qui consanguinei sui a se enecti uxorem habebat: *Quia non imperator, non aliquis mortalium tantum mihi metum valet incutere, quantum me Romualdi terret aspectus. Ante ejus quippe vultum neque quid dicam scio, neque quibus me defendere valeam, ulla excusationes invenio.* At hic tamen Romualdus non nisi homo erat. Quod si coram paupere eremita tremunt principes terræ; quid erit apparere coram Deo, judice universorum? Audite Isaiam, c. II. hæc de re loquentem: *Introibunt in speluncas petrarum et in voragines terræ a facie formidinis*

Domini, et a gloria majestatis, cum surrexerit percutere: et Apoc. VI. Tunc dicent montibus: Cadite super nos; et collibus: Aperite nos.

Non ergo metuamus hominum judicia, metuemus Christi judicium, a quo pendet salus nostra; dubia adhuc lance.

Hæc omnia, quæ diximus indicare voluit David, cum deplorans peccata sua, Ps. L. ait: *Tibi soli peccavi: tibi soli, quia tuam unius injuriam a me tibi factam plus doleo, quam si totum mundum offendissem: tibi soli, quia tu solus benefactor meus summus et unicus, a quo omnia mea habeo; cui ingrattissimus fui: tibi soli, quia tu solus ex omni parte sanctus, omnium peccatorum hostis capitalis: tibi soli, quia tu solus judex meus: alium neminem timeo, nemini alteri subjectus; idem et nos dicamus una cum Davide: Tibi soli peccavi, Domine, et cum Magdalena stemus retro Christum, et confundamus de peccatis nostris, ut in gratiam recepti, cum ipsa in lucem produci a Christo mereamur, et audire: Dimittuntur tibi peccata tua, vade in pace.*

IN FESTO SANCTI JACOBI.

EVANGELIUM. MATTH. XX.

Accessit ad eum mater filiorum Zebedæi cum filiis suis, adorans et petens aliquid ab eo. Quid dixit ei: Quid vis? Ait illi: Dic ut sedeant hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, et unus ad sinistram in regno tuo. Respondens autem Jesus, dixit: Nescitis quid petatis. Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum? Dicunt ei: Possumus. Ait illis: Calicem quidem meum bibetis, sedere autem ad dexteram meam et sinistram, non est meum dare vobis sed quibus paratum est a Patre meo.

CONCIONES.

- I. Ambitionis detestatio et remedia.
- II. Incitamenta ad virtutem seculandam.
- III. Quid faciendum ei, qui vult ingredi regnum cælorum.
- IV. Mors alacri animo excipienda.
- V. Cur aliqui renuant libere calicem Domini seu tribulationis: refelluntur querelæ.
- VI. Documenta.
- VII. Mystera.

CONCIONES AUCTARII.

- I. Varii supplantatores.
- II. Qui male petant cum filiis Zebedæi.
- III. Boanerges, seu filii tonitru, quiet quando esse debeant.
- IV. Qui male vel bene suos ad honores promoveant.
- V. Qua ratione ad mortem quisque paratus esse debeat.

CONCIO I.

AMBITIONIS DETESTATIO ET REMEDIA.

- I. Ambitio lapis. — II. Scorpio. — III. Serpens.

THEMA.

Nescitis quid petatis. Matth. XX.

Ne miremini, auditores, si duo illi apostoli alioqui Christo charissimi ejusque cognati, cum primos honores peterent, repulsam passi sunt, siquidem rem noxiam petierunt. Nemo tam crudelis pater est, ut alibi docuit Christus, qui filio porrigat lapidem, serpentem, scorpionem; et si quid tale filii peterent, utique mox audirent: *Nescitis quid petatis.* Atqui ambitio nihilo melior est lapide, serpente, scorpione; ut mox videbimus.

I. Lapidis instar onerosa est, quia curis, sollicitudinibus, et laboribus hominem obruit, ac pene opprimit. Sanct. Bernard. lib. III. de considerat. ait: *O ambitio ambitiosorum crux quomodo omnes torques? Nihil acrius, nihil molestius inquietat.* Lampridius Roman. historiarum scriptor eximius præclarum hujus rei exemplum adfert: « Ovinus Camillius, inquit, antiquæ familiæ senator homo delicatissimus, rebellionem moliebatur, tyrannidem

affectans. Id cum Alexandro renuntiatum esset, statimque probatum, ad palatium vocato gratias egit, quod reip. curam, quæ bonis viris recusantibus imponi solet, sponte reciperet. Mox ad senatum processit, ac tanti sceleris conscientia, trepidum consortem imperii appellavit; in palatium recepit, ornamentis imperialibus, et melioribus, quam utebatur ipse decoravit; perfectionis comitem adhibuit. Cumque imperator ipse pedibus iter faceret, invitavit et Ovinium deliciis assuetum ad laborem, quem post quinque millia passuum cunctantem equo sedere jussit. Quumque post duas mansiones equo etiam fatigatus esset, carpente lædio laborum recusantem, denique et mori paratum dimisit, ac militibus, a quibus Cæsar præcipue diligebatur, commendatum, ad villas suas tuto abire jussit. Sic ille commonstravit quid esset gerere imperium. »

Bene ergo cura et onus regendi populum pondus vocatur Num. IX. a Moyse, qui cum a rebellante populo premeretur, dixit ad Deum: *Cur imposuisti pondus universi populi hujus super me?* Intellexit hoc Carolus V. imper. qui Bruxellis principatum Belgii in filium Philippum II. deponens, cum lacrymis dicebat: *O fili magnum tibi onus*

pono. Alphonsus Aragonum rex asinos aiebat meliores esse conditionis, quam sint reges; siquidem illis clitella quandoque a dorso auferuntur, his nunquam. Expertus denique est Moyses in seipso nimis, dum populi importunitatem, murmur et rebellionem vix sustinere potuit, uti patet, Num. XI. et XVI.

Secundo, quia ut lapis pro pane porrectus et vomestus non safiat edentem: ita nec honores qualescumque ambitiosum. Nota est Alexandri M. ambitio insatiabilis, qui cum inaudisset plures mundos, illacrymatus dicitur, quod necdum unius dominus evaserit. Postea ubi Persicæ monarchiæ potiundæ animum adiecisset, nullas omnino patris conditiones etiam æquissimas, a Dario Persarum rege propositas, admittere voluit, sed illi remittenti iussit: Se in Asiam non venisse, ab aliis ut acciperet sed aliis daret; etque mundus duos reges; proinde aut imperata faceret, aut in crastinum bellum expectaret. Julius Cæsar ad summum dignitatem pervenerat, nec tamen quiescere potuit. Censuram postquam consecutus esset, cognomen patris patriæ affectavit. Quo obtento statuam inter reges locare contendit. Et hoc consecutus, sellam auream sibi in curia posuit. Nec his contentus, eo arrogantiae processit, ut singula verba sua singulas leges esse voluerit. Insuper regis nomine et titulo delectabatur, nec coram senatu assurgere amplius voluit: denique, cum altius ire non posset, divinos sibi honores fieri voluit, Maiol. tom. IV. canic. coll. IV. Bene igitur Seneca, in epist. hanc ejusque similes comparat ponderibus dejectis super præcipitium, quæ nequeunt consistere, donec jaceant.

II. Scorpionis instar sæva et crudelis est: ut animi scorpio ad feriendum et intoxicandum semper intentus est, caudamque ad hoc flectit: denique ex undecim quos gignit, fœtibus necem necat, et ut arbitrantur aliqui devorat, Plinio auctore, lib. XI. c. XXV. ita et ambitio sanguinolenta est, et cædibus etiam charissimorum sæpe ad dignitates sibi viam parat. Patet in Abimelech, qui ut imperium sibi super Hebræos stabiliret, interfecit septuaginta fratres super uno lapide, Judic. IX. Vidit hoc antiquitas in Ocho Persarum rege, qui, ut est apud Justinum, lib. X. cum fratres haberet centum et undecim ex iis octoginta interfecit: in Phraate Herodis Parthorum regis ex pelliæ filio, qui et patrem senem et triginta fratres interfecit, apud eundem, lib. XLII. Vidit et posterior ætas in Turcarum Sultanis pene omnibus: in Amurathe tertio, qui anno 1571. fratres natu minores quinque interfecit et una cum patre suo Selimo secundo sepelivit. Selimus vero iste Soliman-

ni filius quinque suos tum fratres tum nepotes occiderat; eodem modo horum majores sævierunt in fratres aliosque propinquos suos. Similiter Muleasses Tuneti rex octavus, fratres partim contrucidavit, partim candenti ferro exoculavit. Ejus filius Amida duos item fratres oculis privavit, patrem ad necem quæsivit; unde is ad Carolum V. imperatorem in Germaniam profugit miser et ærumnosus. Hæc et plura similia Bozius, lib. XII. de signis Ecclesiæ, cap. VI. et IX. narrat. At vero quemadmodum scorpio ubi proles suas necavit, tandem et ipse a superstitibus una, quæ se a cauda matris tutata est, perimitur: ita ambitiosi illi, qui sanguine et cæde viam sibi ad imperia parant, misere tandem pereunt ab aliis interfecti, uti Abimelech fragmine molæ a turri dejecto contritus, et Turcarum imperatores non pauci.

III. Serpentis instar primo lubrica est; facile enim de manibus elabuntur honorum culmina et tituli, quod alibi compluribus exemplis demonstravimus; nec vero demonstratione indiget, cum passim id contingere soleat. Lepidum est, quod Robert. Holcot ord. Præd. in librum Sapientiæ, lect. XCI. comparat ambitionem seu honorum mundi fluxum equo jocularis, qui a domino edoctus erat genua submittere quoties ille diceret: *Flectamus genua*, et rursus surgere, cum subderet: *Levate*. Accidit autem ut equus ille, qui nitidus erat, histrioni abduceretur ab armigero, relicto et pejore, qui armigeri erat. Cujus rei certior factus histrio armigerum insequitur, equum suum repetiturus. Armiger eo viso divertere volens, flumen equo trajicit. Ad suum vociferatur: *Flectamus genua*. Mox igitur in genua provolutus equus, sessorem mergit, seque eo liberat: tum aaudio: *Levate*, surgens ad dominum suum redit. Ita prorsus cum ambitiosis ludit mundus. Ubi enim illi honoris equum (qui: *Fallax ad salutem*, Psalm. XXXV.) conscenderunt, aliis forte abactum, et aliquamdiu agitarunt: adest sæpe a tergo mundus et honorem suum repetens, sessorem cum ignominia deponit. Unde Boet. II. de consolat. prosa. II. ait ambitioso in persona mundi: *Ascende, si placet, sed ea lege, ut ne, cum ludicri mei ratio postulat, descendere injuriam putes*.

Secundo, periculosa. Quemadmodum enim serpentem tractare absque noxa periculosum est: ita et honores. Demonstravit hoc Dionysius rex Siciliae Damocli assentatori notissima illa strophæ, dum ei regiam apparari mensam et sellam jussit cæteraque ad regium pertinentia convivium, interim e lacunari gladium fulgentem seta equina appensum demittit, ita ut impenderet ejus cervicibus, quo nimirum ille intelligeret, quid esset

vita regia. Demonstravit etiam eremicola ille apud S. Hieronymum, reg. monial. juveni cuidam cognato suo ad episcopatum postulato periculum dignitatis episcopalis, dum jussit illum super mensam altiorem sæpius se revolvere, non sine juvenis pavore et periculo: postmodum etiam lata in planitie diu volutari; interrogans deinde utra volutatio fuerit securior. Instructus eo exemplo juvenis episcopatum velut fastigium periculo plenum refugit: postmodum defunctus instructori suo apparuit, gratias agens ac dicens: *Scito pater, quia nunc essem de numero damnatorum, si fuisset de numero episcoporum*. Quare non insulse, nescio tamen, an ex animi sententia, dixit Demosthenes: Si duæ viæ obicerentur, quarum una ad honores summos, ad mortem vero ferret altera, hanc quam illam eligendam sibi potius. Hoc enim intellexerunt plurimi sancti, qui episcopalem aliasque dignitates omni conatu fugerunt, uti Sanct. Ambrosius, Chrysostomus, S. Gregorius Magnus, S. Augustinus, qui electi in episcopatum ex urbe fugerunt, S. Martinus, S. Malachias aliique, qui nonnisi coacti eum susceperunt. Terribile est, quod S. Chrysost. homil. XXXIV. in epist. ad Hebr. ait: « Mirabile est, si salventur, multi prælatorum: » et, in hom. in Acta: « Non temere dico, sed ut affectus sum ac sentio. Non arbitror inter sacerdotes multos esse, qui salvi fiant, sed multo plures, qui pereant. In causa est, quoniam rex excelsum requirit animum. Multa enim habet causas, quæ depellant ipsum a suis moribus, et innumeris oculis illi undique opus, etc. »

Quapropter quisquis ad honores et dignitates aspirat, cogitet imprimis se ambire onus grave angelicis humeris formidandum, et regimen animarum, de quibus rationem reddere Deo debet.

Secundo, ventum se esurire, quo nunquam satiabitur sed magis magisque ad esurire accendetur; sicut Lucifer non quievit, donec thronum Dei invaderet. Nam ut ait Seneca: « Ambitioso non tamen jucundum est multos post se videre, quam aliquem ante se habere molestum, » ut in Aman patet, quem magis torsit unus Mardocheus illi prælatus, quam omnes ei subjecti.

Tertio, quod ambitiosi perpetuis agitentur fluctibus velut æstu maris reciproco tum ob multas distractiones, tum ob æmulos, tum ob sollicitudines tuendi se, vel placendi aliis.

Quarto, cogitent illud Julii Cæsaris: *Qui in excelso vitam agunt, eorum facta ob omnibus notantur*. Sunt enim expositi omnium invidiæ, censure, obloquutionibus, detractionibus, aliisque innumeris periculis.

Quinto, honores citato contabescere instar floris: unde Psalm. IX. *Pervit memoria eorum cum sonitu*.

Sexto, ambitionem non venire solam, sed multos secum hospites eosque pravos adferre; si quidem non timet jus violare. Dummodo ad speratos honores ascendat, quandoque etiam in hæresim præcipitat.

Septimo, cogitent exemplum Christi, qui cum in forma Dei esset, exinanivit semetipsum, factus humilis et contemptus usque ad crucem; qui etiam Satanae honores suadenti dixit: *Vade Satana: et cum adverteret se a populo rapiendum et regem constituendum, fugit; denique, non ministrari, sed ministrare venit*.

Octavo, magnorum magnam esse obligationem melius et perfectius vivendi, quam soleant cæteri homines. Ideo enim Sapiens, dixit: *Potentes potenter tormenta patientur*. Ideo tot sancti et quotquot sapuerunt, honores et dignitates velut præcipitia fugerunt.

Noli igitur, ait Eccles. cap. VII. *querere a Domino ducatum; neque a rege cathedram honoris*. Noli petere lapidem, scorpionem, serpentem. Nescis enim quid petas. Vide potius ut bibas calicem passionis Domini, ut cum eodem a summo contemptu ascendere ad summam gloriam possis, quæ in cælo, non in terra est.

CONCIO II.

INCITAMENTA AD VIRTUTEM SECTANDAM.

I. Virtutis pulchritudo. — II. Vitii turpitudine. — III. Virtutis soliditas. — IV. Virtutis facilitas. — V. Exempla. — VI. Merces.

THEMA.

Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?
Matth. XX.

Non videntur adhuc tum Romæ fuisse filii Zebedæi, cum a Christo petierunt sedere ad dexteram et sinistram ejus. Si enim Romæ fuissent, utique templum illud Honoris passim celebratum, aut vidissent, aut ingressi fuissent. Id vero, teste S. Aug. I. de civ. Dei ita constructum fuit, ut nemini ad illud pateret ingressus, nisi per templum Virtutis, quod ei in fronte adhærebat: significabat autem non perveniri ad honorem, nisi per virtutem et laborem. Non videntur ad hoc attendisse filii Zebedæi, qui honorem petierunt, nulla virtutis aut laboris facta mentione. Idcirco eos Dominus ad virtutem ablegat: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* Id ipsum autem et nobis omnibus certe certius dixisset. Quare

nemo sibi persuadeat, parari posse gloriam præsertim cœlestem, nisi per virtutem. Sed ardua est, inquis, virtutis via? Sedet enim in aspero et excelso monte, quo non nisi continuo et diuturno conatu perveniri potest. Fateor ita esse; sunt tamen alia permulta, quæ ad virtutem nos invitant, uti audiemus.

I. Virtutis pulchritudo. Ea enim est ex semetipsa talis, ut homines ad sui amorem trahat. Unde virtuosus tametsi nunquam visi aut cogniti, præ omnibus tamen aliis amantur, laudantur, suspiciuntur, honorantur etiam ab illis, qui reprobi sunt. Ita virtus Sancti Joan. Bapt. traxit homines e civitatibus ad desertum: virtus S. Benedicti totam ad cellulam ejus. Antonium scribit Athanasius, in ejus vita, ob virtutis famam, notum undique fuisse Africæ, Hispaniæ, Galliæ, Italiæ, Illyrici, etc. et imperatoribus amicissimum. Similiter S. Hilar. licet per omnia deserta fugeret honorem et quæreret nesciri, undique tamen ejus fama prodita est. Merito ergo Plato dixit (Cic. de off.) quod si corporeis oculis virtutis pulchritudo cerneretur, mirabiles sui amores in nobis excitaret: et Eurip. « Bonus mihi vir, nobilis videtur. Qui vero non est justus, licet a patre meliore quam Jupiter sit genitus, ignobilis mihi censetur. » Alphon. rex cum eo præsentem commendarent aliqui virtutes et facinora Nicolai Picennii, unus vero imaginariæ nobilitatis opinione inflatus diceret: « Hæc omnia aliquid essent si lanionis non esset filius, » subjecti: « Equidem malim Nicolaus Picennius esse, quam regum quorundam filius, » Pan. I. de reb. ab eo gestis. Argumentum maximæ pulchritudinis est quando ea ad sui admirationem, amorem et imitationem trahit etiam oculos eorum, a quibus non diligitur. Atqui talis est virtus, siquidem erga virtuosos videmus etiam affici homines nefarios. Unde dicitur: *Bonus bonis et malis charus est: malus nec bonis nec malis.* Patet exemplo Herodis, qui cum esset incestuosus reverebatur tamen Joan. Bapt. et libenter audiebat, eoque audito multa faciebat: idem exemplo Saulis, qui licet Davidi infensissimus esset, virtutem tamen ejus non potuit non prædicare: *Justior tu es quam ego: tu enim tribuisti mihi bona, ego autem reddidi tibi mala.* I. Reg. XXIV. Et quid multis opus? Quis non intelligit, quanto amabilius sit patientia quam vindicta, mansuetudo quam iracundia, humilitas quam superbia, liberalitas quam avaritia, caritas quam invidia, temperantia quam gula et intemperantia?

II. Vitii turpido. Quantum enim placet virtus ei qui nondum valde corruptus est, tantum displicet vitium. Quam gratis est qui dotes et virtu-

tes suas silentio premit, laudes suas Deo fert acceptas, eaque extenuat, contemnit neminem; qui sincere agit et loquitur, idem ore et corde gerens neminem circumveniens; qui proximorum lapsus excusat aut occultat; qui continenter vivit et omnem lasciviam vitat; qui grata memoria recolit acceptum beneficium; qui urbanum ac mitem se præbet omnibus: tam ingratus vicissim est, qui sibi placet, se circumspicit, se suaque actat, vel mentitur, detrahens melioribus se, struens innocenti calumniam; qui velut equus et mulus vivit in libidinibus; qui vel modicum offensus excandescit, perstrepat et furias omnes invocat in ultionem, etc. Unde sicut Lacedæmonii ut adolescentibus suos detererent ab ebrietate, ebrium in medio constituebant, cujus pudendis ineptiis a simili vitio abhorrerent: ita sibi quisque proponere deberet vitiorum turpitudinem, ad ea detestanda. Quin ita fœtent vitia, ut aliqui sanctorum tetrum eorum odorem sensibiliter percepisse legantur, uti S. Birgitta vidua et S. Catharin. Senens. quæ ob id longiorem moram trahere cum peccatoribus non poterant. S. Hilarion fascem ciceris a monacho quodam furtive reservatum fœtere sensit et olfacere non potuit, quodque amplius est, in hujus rei confirmationem, misit eum coram bestiis, quæ et ipsæ horruerunt illa ciceris, Hieron. in vita ejus. Hinc etiam fit ut ipsa vitia lucem et diem fugiant, nec prodire velint nisi sub pallio virtutis, quasi suæ se turpitudinis pudeat: hinc enim hypocritæ externam virtutis speciem præ se ferunt, cujus veritatem fugiunt, ad instar asini Cumani, qui reperta leonis pelle se vestivit, ut cum nec fortis esset nec generosus, tali saltem amictu appareret. Sic superbia prodit sub pallio humilitatis saepe, ut in hypocritis; avaritia sub pallio prudentiæ; invidia sub pallio justitiæ; gula sub pallio civitatis et urbanitatis, etc.

III. Virtutis soliditas, quia sola beatum facit, et post obitum cum homine manet. Antisthenes dicebat virtutem esse armaturam, quæ detrahi non potest. Ensis enim et clypeus excutientur, non virtus, Laert. lib. VI. Aliquæ sunt dotes quæ comitantur hominem ad breve spatium, ut pulchritudo, sanitas, favor, amicitia, opes, honor: aliæ usque ad mortem ut scientiæ et artes: sola virtus est, quæ cum mortuo etiam persistit. Unde illa Pythagoræ vox: « Divitiæ anchora sunt infirma, gloria etiam infirmior, corpus itidem, magistratus, honores, omnia hæc imbecillia sunt et viribus destituta. Quæ ergo anchora sunt firmæ? Prudentia, magnanimitas, fortitudo: eas nulla tempestas agitat. » Sic ille. Et Plinius, lib. VI. « Ut ingentes, ait, obelisci magno negotio

statuuntur ob pondus, sed collocati semel infinitis durant sæculis, ita et virtus. » Ædificat super arenam, quisquis non ædificat super virtutem; veniet tempestas et disjiciet omnia, uti testatur Dominus, Matth. VII.

IV. Virtutis facilitas et suavitas. Nam virtus rationi humanæ conveniens et connaturalis est: facilius autem est homini secundum rationem agere, quam contra. Quod si vitio naturæ difficilis facta est via virtutis, et montosa, ea tamen per gratiam Christi facilitata et complanata est, juxta prædictionem Isaïæ, cap. XLIX. *Ponam omnes montes meos in viam et semitæ meæ exaltabuntur: et Joan. Baptistæ, Lucæ III. Omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur.* Olim virginitas, continentia, innocentia, patientia, martyrium, inimicorum dilectio, mundi contemptus, etc. videbantur esse virtutes homini impossibiles, et quasi montes inaccessi; nunc per Christum ita plani et faciles facti sunt, et: *Directa via, ita ut stulti non errent per eam,* ut ait idem Isaï. c. XXXV. Quod patet exemplo plurimorum. Quot enim stulti, qui propter Christum assumendo stultitiam, sancti facti sunt? Simon Salus, Jacobus, Gonzalus Sylveria, Juniperus, Marcus Salus. Quot qui in conjugio virginitatem servavere? Henricus, Eduardus, Elzearius comes, etc. Quot passim extiterunt martyres? Quot adhuc mundi contemptores, etc.? *Tu non poteris quod isti et istæ?* ait S. Augustinus, in confessionibus.

Contra impii testantur, Sap. V. *Lassati sumus in via iniquitatis et perditionis, ambulavimus vias difficiles,* quia nimirum plenæ sunt viæ illorum difficultatibus, curis, anxietatibus, remorsibus, et ducunt ad perditionem. Ad hæc virtutes postquam sunt exercitæ, mirabile quoddam solatium et suavitatem post se relinquunt. Vitia vero mœrorem et pœnitentiæ aculeum. Et hic est gratus ille odor et color, quem relinquit in conscientia virtus; de quo S. Bern. serm. XVII. in Cantica ait: *Habent mores suos colores, habent et odores; colorem in conscientia, odorem in fama.*

V. Exempla quam plurimorum, qui nos in hoc virtutum stadio præcurrere. Themistocles dicebat excitari se subinde a somno trophæis Miltiadis cui successerat, quod ejus præclara facta secum reputans, multum angebatur, ne illius gloriam degener obscuroret. Simili modo excitare nos a somno ignaviæ deberent ad virtutem sectandam, tot sanctorum trophæa, miracula, canonizationes, virtutes et vita sanctissima, veluti sanctorum, qui non ita pridem sanctorum albo adscripti sunt, S. Francisæ Romanæ, S. Caroli Borromæi, S. Ignatii, Xaverii, Isidori, Philippi Nerei, Theresiæ, Elisabethæ reginæ Portugaliæ.

Miracula eorum, qui nondum canonizati sunt, Elisabethæ bonæ, card. Bellarmini, Petri Canisii et aliorum, quorum multos recenset ex Bavaria Matth. Raderus, in Bavaria sancta et pia.

VI. Honor et merces virtuti decreta. Si enim Romani olim humanæ existimationis et umbratilis gloriæ nulla non pericula adierunt, bella difficillima gesserunt, in Olympiacis ludis decertarunt, etc. quanto magis excitare nos ad virtutem debet merces gloriæ cœlestis, quæ promittitur nobis? Taceo gloriam humanam, quæ etiam consequitur. Salomon quamdiu virtutem coluit, tandem gloriosus fuit, coram Deo et hominibus. Ast ubi illam deseruit vilis factus est. Unde Sanctus Thom. lib. III. de regim. princ. c. VIII. « Ex luxuria inquit, et idololatria factus est abominabilis populo suo, in tantum ut servi ejus rebellarent ei, diripientes spolia suæ regionis, et vastantes terram absque resistantia aliqua, cum tamen prius omnes obedirent ad nutum, sicut testatur regina Saba, III. Reg. etc. » Sane filii Zebedæi cupiditate temporanei honoris sessionis ad dexteram et sinistram Christi accensi nihil non subire parati erant, ideo promptissime responderunt: *Possumus, bibere scilicet calicem, quem bibiturus es.* Cur ergo non et nos virtutis amaritudinem, si qua in ipsa est, hilariter degustemus? Quis non libenter frangit nucem ut potiatur nucleo.

Quæ cum ita sint, auditores, nulli rei ita studere deberemus, ac virtuti. Ea enim sola coram Deo æstimatur et ponderatur; ditissimus et potentissimus erat Balthasar: stateræ tamen diviniæ impositus: *Inventus est minus habens,* ut ait Daniel; quia nimirum solæ virtutes apud Deum pondus habent. Quare non pro dignitatibus honore vel opibus certandum nobis est, si sapimus, sed pro virtute. Charilaus ethnicus homo erat; interrogatus tamen, quam arbitraretur optimam rempublicam, respondit: *In qua plurimi cives de virtute inter se decertant citra seditionem,* Plut. in Lacon. apophth.

CONCIO III.

QUID FACIENDUM EI, QUI VULT INGREDI REGNUM CŒLORUM.

I. Pulsandæ fores. — II. Abjiciendæ sarcinæ. — III. Exhauriendus calix amarus. — IV. Laborandum.

THEMA.

Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum? Matth. XX.

Mirum alicui videri posset, cur Dominus in hoc dierno evangelio petitionem filiorum Zebedæi ab-

nuat, imo et asperius respondeat: *Nescitis quid petatis.* Quid enim illi petierunt? Nonne bonam et salubrem, qualis est regni Dei possessio? Ad hæc nonne ipse Dominus dudum antea docuit et illos et nos orare: *Adveniat regnum tuum?* Verum ex sequenti Domini responsione facile apparet, quam recte et convenienter Dominus responderit. Ait enim quærenda prius esse media, quam finem; quærendas prius alas, quam ad cælos evoleatur: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* q. e. *vos de honoribus et coronis,* inquit S. Chrys. ho. LXVI. in Matth. super hod. evang. *mecum agitis: ego vero de lactamine atque sudore dissero. Non præmiorum hoc tempus est, nec illa gloria mea modo apparebit: sed cædis ac periculorum tempus præsens est.* Ad eundem modum diceret dux militibus triumphum ante victoriam canentibus, et de spoliis cogitantibus: Non est jam tempus cogitandi quomodo spolia dividenda, sed quomodo prius fortiter pugnandum et hostis superandus. Nos itaque hinc edocti, quæremus ante omnia, non quo in cælo sedeamus, sed qua ratione ad cælum perveniamus.

Illustr. card. Bellar. in I. de æter. fel. quatuor potissimum proponit cæli semitas: desiderium patriæ cælestis, paupertatem spiritus, tolerantiam passionum et tribulationum, laborem et pugnam spiritualem. Videntur autem hæc semitæ non obscure judicari in hodierno evangelio primo, in petitione matris: *Dic ut sedeant filii mei in regno tuo;* secundo, in responsione Christi: *Nescitis quid petatis* (temporale enim et terrenum tantum regnum expectabant); tertio, in illa propositione: *Potestis bibere calicem meum?* quarto, in ultima resolutione: *Non est meum hoc dare vobis; sed quibus paratum est a Patre meo,* q. d. laborantibus et certantibus. Igitur volentibus ingredi regnum cælorum:

I. Pulsandæ sunt fores cæli instanter, hoc est, toto desiderio, præ omnibus aliis rebus quærendum est regnum cælorum, ejusque cura omnibus rebus anteponenda. Docuit hoc Christus, cum dixit, Matth. VI. *Quærite primum regnum Dei, et iustitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis:* docuit hoc idem, Matth. V. dicens: *Beati qui esuriunt et sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur:* docuit idipsum, cum, Marci VII. suspiciens in cælum ingemuit, ad indicandum multis gemitibus et toto corde suspirandum esse ad cælum, veluti ad patriam et postponenda omnia alia tamquam in exilio constituta. Itaque in omnibus nostris actionibus prima nostra cogitatio esse debet, quomodo iustitiam Dei faciamus, et beatitudinem consequamur: ille nobis scopus est, ad quam actionum nostrarum sagittas collimemus:

hæc vero præmium, quod speremus. Quærere debemus regnum Dei et iustitiam ejus, sicut Israelitæ positi in captivitate Babylonica, quærebant reditum in patriam. Captivi illi de se dicebant: *Super flumina Babylonis, illic sedimus et flevimus, dum recordaremur tui Sion. In salicibus, in medicis ejus suspendimus organa nostra,* Ps. CXXXVI. Unde rogati a Babyloniis ut canerent in suis organis, responderunt, § IV. *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena?* Similiter in hoc exilio constituti, si jubemur a mundo lætari, saltare, congregare, epulari, etc. suspirare ad cælum debemus et dicere: *Quomodo cantabimus in terra aliena.* Ad patriam tendimus, patriam quærimus. Ratio vero cur ita desiderare debeamus regnum cælorum non est esca et potus, non est tam vile bonum, ut obrudi debeat illis, qui ejus ademptionem rebus omnibus postponunt. Si enim apud Romanos olim candidati, qui magistratum aliquem petebant dexteram fautorum suorum sedulo prensare, quotidie salutare, deducere et sectari debebant, imo et congiaria dabant, prandia parabant, et muneribus dandis sæpe patrimonium absolvebant, quo nimirum optatam tandem dignitatem consequi possent, ut testatur Cicero, de petitione consulatus, Plut. et alii: æquum non erit, ut multo instantius desideretur et quæretur ante omnia regnum Dei et iustitia? An vero illi, qui ita vivunt, ut postrema eorum cogitatio sit, quomodo perveniant ad cælum, neque aliud frigidius optent quam regnum Dei et iustitiam ejus: (quasi Dominus dixisset: Quærite primum regnum mundi et versutias ejus, et regnum Dei adjicietur vobis) de cælo digni erunt? Annon stultum conferre alicui grandia dona, quæ continentur et nugis suis posthabet accepturus? Hæc ergo causa est, quod evangelicus paterfamilias, audiens invitatos ad cœnam frivole se excusare, et potius nugas suas sectari videre scilicet villam, probare boves velle, tandem iratus dixerit: *Dico autem vobis, quod nemo virorum illorum, qui vocati sunt gustabit cœnam meam,* Luc. XIV. Jam vero quid magnum hoc est aut asperum, desiderare vehementer et quærere super omnia regnum cælorum? Quam beatos se reputarent pauperes, si id omne quod desiderarent et instanter peterent, consequi possent? Si esuriendo et sitiendo cibum, potum, pecunias, ita replerentur, ut saturati nihil ultra requirerent? Non obtinebunt quidem hæc pauperes, quia hæc talia non sunt, quibus male uti nequeant. Regnum autem Dei et iustitia ejusmodi bonum est, quo nemo uti male potest, ideoque esurientibus et sitiuntibus illud libenter a Deo datur: *Beati enim qui esuriunt,* inquit, et sitiunt iustitiam quoniam ipsi saturabuntur. Quid

igitur hic dicemus? Quis in judicii die poterit se excusare per ignorantiam vel infirmitatem? Angelicus doctor D. Thomas rogatus aliquando a sorore sua, æquanam ratione salvari possit, respondit vir sanctus: *Si volueris salvabere,* hist. Prædic. lib. III. cap. VII. Quid magni est velle salvari? Hoc si serio volueris salvus eris.

II. Relinquendæ et abjiciendæ sunt sarcinæ, id est, affectus inordinati erga omnem creaturam et cupiditates rerum externarum. Docuit hoc Christus, cum dixit: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum,* Matth. V. Quod non intelligendum, quasi præcipiatur nobis, ut arcam vel marsupium pecuniis evacuemus, et cum Cratete philosopho opes nostras in mare demergamus, aut cum apostolo revera deseramus: sed ut cor nostrum ab affectu erga bona temporalia et cupiditate expurgemus, ita ut illis non afficiamur habitis, non anxie quæramus habendas, non valde doleamus perditas, ut facile demus indigentibus, neque in usum nostrum convertamus, nisi quantum exigit necessitas et honestas. Et hoc videtur voluisse Christus, cum dixit: *Pauperes spiritu,* affectu videlicet etsi non effectu. Docuit hoc idem exemplo suo Dominus, non tantum cum propter nos egenus factus est, sed etiam cum loculos habens commendavit eos Judæ velut dispensatori, quem sciebat inde furaturum. Hæc enim res ostendit quam liber esset Christi animus ab omni amore pecuniæ. Sic fuere pauperes non modo apostoli, monachi et eremite, sed etiam (ut notat eo loco Rupertus) Abraham, Isaac, Jacob, qui divitias cum haberent, non amarunt. Et in lege nova Sanctus Ludovicus Francorum rex, qui licet dives esset, vulgari tamen vestitu utebatur, pauperibus largus, soli sibi parcissimus: jejunabat frequenter, nec legitur in ludos et convivia pecunias insumpsisse. Talis S. Gregor. pontifex, qui adeo prodigus erga pauperes, avarus quodammodo erga seipsum fuit, ut metas utrimque pene excessisse videretur. Talis e mulieribus Sancta Elisabetha regis filia et ducissa, quæ et ipsa ancillari habitu velut coancilla haberi a suis ancillis voluit in pauperes vero tam officiosa, ut propriis manibus eorum ulcera, fetores et sordes abstergere non dubitaret: S. Paula matrona Romana nobilissima sibi carnibus et ovis et vino interdixit, opes autem in extruendis monasteriis, et alendis pauperibus adeo consumpsit, ut in votis haberet, ad eam redigi inopiam ut funus ejus aliena misericordia curari oporteret.

Ratio vero cur ita evacuare cor debeamus est, quia impossibile est *servire Deo et mammonæ,* amare cælum et terram, duobus adversis domi-

nis idem cor donare. Hæc enim est amoris natura, ut dividi seu distrahi in diversa nequeat, sed unius tantum sit. Unde si cor tuum amore mundi occupatum sit, non poterit ibi habitare Deus: sin vero ab amore mundi fuerit evacuatum, replebit illud Deus cælo, quia uti in naturalibus, ita et in supernaturalibus non datur aliud vacuum. Quamdiu vidua illa porrexit Eliseo vacua vasa, tamdiu fluxit oleum et replevit illa: ubi vero impleta fuere, stetit oleum, IV. Reg. IV. Sic animum amore mundi repletum, nequit Deus replere cælo, deinde amor mundi et honorum ejus retrahit a cælo, quemadmodum regius cultus et calcei tenuerunt sub porta Heracium imper. quando crucem Domini a Chosrohoe recuperatam suis humeris offerre conabatur ex urbe Jerosolyma in montem Calvariæ. Sentiebat enim se retrahi et teneri, licet a quo nesciret. Unde monitus a Zacharia pontif. ut regium poneret cultum, Christi paupertati parum convenientem, et calceos exueret, eo facto, non difficile reliquum iter confecit. Simili ergo modo retinet mundi amor ipsos amatores ab ingressu cæli impeditque a comparatione verarum divitiarum, quæ sunt merita regni cælestis: *Qui enim volunt divites fieri, incidunt in tentationem et laqueum diaboli, et in desideria multa inutilia et nociva, quæ mergunt hominem in interitum,* ait apostolus, I. Timoth. VI. Deponendus itaque hic cultus, si cælo inferre pedem volumus.

Hoc vero si difficile tibi videtur, mitte in unam lancem bona, quæ deseris præsentia, in alteram vero bona, quæ promittuntur futura; et pondera sic utraque, bona mundi, quam sunt exigua, quam inania, quam permixta malis, quam fluxa et fugacia. Bona vero cæli Scriptura clamat esse immensa, plena doloribus et curis vacua, nunquam interitura. Ac si quidem reipsa relinquere oporteret mundi bona, esset forte id aliquantum; sed cum tantum id a nobis requiratur, ne amemus ea, ne iis serviamus, sed dominemur, ne iis oneremur, sed potius exoneremur; quid asperum aut difficile nobis imperatur? *Itaque delicatus es frater charissime,* ait S. Hieron. in reg. monach. c. XIX. *si hic vis gaudere cum sæculo, et ibi regnare cum Christo.*

III. Exhaustus est calix vino absinthiaco repletus. Hoc proposuit nobis Dominus in hodierno evangelio et dudum ante Matth. V. cum dixit: *Beati qui persecutiones patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum cælorum.* Neque vero persecutionem intelligit, qualis primis Ecclesiæ temporibus sævit in Christianos, sed quacumque afflictionem, cujusmodi persecutio ubique invenitur, in domo, in via, in foro, in

templo, in mensa, in lecto, etc. Ubique enim mali impugnant bonos, et certissima est apostoli sententia, II. Timoth. III. *Omnes qui pie volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur.* Neque vero tolerare tantum debemus has persecutiones, sed libenter tolerare adeoque gaudere in illis. Hoc enim sibi voluit Dominus, cum tribulationem et passionem calicem appellavit. Ut enim potus cum suavitate et appetitu bibitur, sic amplectendam voluit tribulationem, non ut tribulationem sed ut materiam gaudii: quam quidem ipse Christus desiderio desideravit et obvis ulnis amplexus est. Secuti sunt apostoli: inter alios Sanctus Jacobus, qui eum, a quo ductus ad tribunal fuit, ad fidem conversum et veniam petentem humanissime amplexus et deosculatus est ac dixit: *Pax tibi sit.* Denique, quotquot ad illam gloriam feliciter appulerunt, per multas tribulationes eo devenerunt.

Ratio est, quam dat illustr. Bellarm. I. I. de ætern. fel. cap. IX. Cælestis civitas aurum est mundum, simile vitro mundo: *Non intrabit in eam aliquod coinquinatum aut abominationem faciens,* ut ait S. Joan. cap. XXI. Apoc. Jam vero tribulatio proprie fornax est, quæ purgare solet animas ab omni immunditia. Ut enim ignis coquit cibos crudos, purgat argentum, et probat aurum, sic etiam persecutio, si patienter toleretur, coquit peccatores, purgat imperfectos, probat perfectos: peccator est quasi caro cruda, quæ nisi rite coquatur, projicitur ad bestias, non comeditur ab hominibus. Est enim peccator malis humoribus plenus: concupiscentia carnis, quæ est luxuria: concupiscentia oculorum, quæ est avaritia: et superbia, quæ est ambitio. Sed si accedat fornax persecutionis, illo igne siccatur et coquitur, ut fiat idoneus, qui ad mensam Domini honorifice deferatur. Ingruente siquidem persecutione vel tribulatione gravi, obliviscitur libidinum, lucrorum, ambitionum, incipitque omnino alius esse, quam ante fuerat: ut cum fur incarceratur, torquetur, condemnatur, vel cum quis in morbum vel paupertatem incidit. Homo vero justus sed imperfectus, quamvis non labatur in horrenda flagitia, tamen amicus est carnis suæ, sequitur voluptates, amat lucra, non abhorret a vanitatibus mundi. Itaque similis est argento scoriam multam habenti admixtam. Sed si fornax magna persecutionis illum corripuerit, eamque is patienter tulerit, incipiet paulatim ab argento scoria separari: incipiet inquam intra se colligi, meditari quæ sursum sunt, abstinere a carnalibus desideriis; deinde: *Sobrie, juste et pie vivere in hoc sæculo, et expectare beatam illam spem et adventum gloriæ magni Dei.* Denique, vir

perfectus in charitate, aurum est, sed probandus igne persecutionis, ne putetur ab aliis vel etiam a seipso aurichalcum esse non aurum: ubi enim ignem persecutionis patienter ferre conspicitur, non solum ab aliis cognoscitur esse qui est, sed ipse quoque erigitur in spem magnam, et securior mercedem illam cælestem expectat: *Tribulatio, inquit apostolus, patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem, spes autem non confundit.*

Quæ si bene perpendamus, grave nobis non erit aduri in hac fornace. Quid enim est hæc fornax respectu illius supernæ civitatis, in qua collocandi sumus? *Id quod in præsentem est momentaneum,* inquit apost. II. Cor. IV. *et leve tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur in nobis.* Quid est hæc fornax respectu illius fornacis gehennalis? Fornax enim tribulationis suum habet refrigerium et brevi tempore durat: fornax autem inferni ad instar fornacis illius Babylon. Dan. III. succensa est nimis, cujus flamma effundebatur supra fornacem quadraginta novem cubitis. Cum enim numerus quinquagenarius, numerus sit remissionis, et flamma illa ad hunc numerum non pertigerit, quid aliud designavit quam æternum gehennæ incendium, quod ad nullam unquam pertinget remissionem?

IV. Laborandum et pugnandum. Hoc enim Christus docuit, Matth. XI. dicens: *Regnum cælorum vim patitur et violenti rapiunt illud, q. d. cælum instar castelli est munitissimi et altissimi, quod non nisi magnis conatibus expugnari et diripi potest: itaque scalæ primum asportandæ, et aggeres erigendi, postea muri scandendi et contra hostes ingressum impediendes dimicandum.* Utrumque hoc aptissimis parabolis depinxit Dominus, Luc. XIV. de eo, qui vult turrim ædificare, et non habet ad perficiendum; et de rege, cui cogitat bellum gerere adversus alium regem, et non habet pares vires, ut cum spe victoriæ possit illi occurrere. Utrumque enim præstare debet, qui regnum cælorum expugnare cogitat: nam et turris ædificanda est, quæ pertingat ad cælum, id est, merita comparanda, quæ vitam æternam promerentur, et simul pugnandum est cum hostibus plurimis et fortissimis, spiritibus videlicet immundis, qui toties viribus turris illius ædificationem impedire moliuntur. Cujus rei figura præcessit in filiis Israel, qui cum Jerusalem a Chaldæis dirutam atque eversam reædificare vellent, et a gentibus vicinis bellantibus impediuntur, necesse habebant incredibili sollicitudine et labore una manu ædificare, altera præliari: ideo una manu faciebant opus et altare tenebant

gladium, II. Esdr. IV. Prævit nobis in utroque Christus, et in laboribus a juventute sua, et in prælio contra diabolum. Sicut apostoli, martyres et confessores, qui omnis generis machinas excogitarunt et applicarunt ad cæli expugnationem.

Ratio, cur pro cælo laborandum et pugnandum sit est, quia ex Dei et hominum universali decreto: *Qui non laborat, non manducet: nec coronabitur, nisi qui legitime certaverit,* ut ait apostolus, alioquin et imperfectum foret sanctorum gaudium, et si pro sua gloria nihil laborassent, nec fortiter pugnassent, cum potuissent. Quis enim nescit majoris esse gloriæ, si quis ob præclara gesta, et egregias virtutes et regiam dignitatem ascendat, quam si eandem hæreditario jure acquirat? Unde Dominus, Luc. XXIV. monet, ut invitati ad nuptias non recumbamus primo loco, sed potius in novissimo: *Ut cum venerit, qui nos invitavit, dicens: Amice ascende superius. Tunc erit tibi gloria, inquit, coram simul discumbentibus.* Ita ergo si per humilitatem aliasque virtutes sessionem in cælo honorificam consequamur, tunc erit nobis gloria. Itaque si in cælo pulchram et magnificam habere domum volumus magna nostra gloria, eam nobis ipsis bonis operibus extruamus, quomodo S. Deus dedit sutoriam exercens, cui, quod lucrum totius hebdomadis in sabbatis communicabat pauperibus, vidit quidam alios structores quosdam singulis sabbatis operari in constructione pulcherrimæ in cælo domus, apud Greg. I. IV. dial. c. XXX. Si coronari volumus, legitime certemus contra nostra vitia, mundum, carnem, dæmonem.

Veniet aliquando tempus, cum apertissime videbimus nihil adhuc fuisse certaminis hujus laborem cum corona comparatum.

CONCIO IV.

MORS ALACRI ANIMO EXCIPIENDA.

I. Quia liberat a vinculis. — II. A periculis. — III. A miseris. — IV. Transfert ad vitam meliorem. — V. Resurgere facit cum fenore.

THEMA.

Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum? Matth. XX.

Colimus hoc die apostolum Jacobum, sanctum, optatissimum et vulgo nominatissimum, qui secum affert et quodammodo in manu gerit falcem illam messoriam, qua fruges in his partibus circa tempus istud demeti consueverunt. Verum præ-

ter istum video alium quemdam quasi a tergo stantem (Apoc. XIV.) similem Filio hominis, qui et ipse in manu sua falcem acutam gerit, paratam ad metendum, quæ alia non est, quam mors, qua sensim mortales Christus demetit et ad iudicii sui aream ventilandos congregat. Hanc porro falcem Christus ostentat et intendat in hod. evang. non modo suis discipulis, sed et nobis quoque, cum ait: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* id est, mortem subire, quam ego subiturus, quasi dicere velit: Quid si ego venero cum falce mea, paratine vos eritis ad eam excipiendam? Alius hic falceiger, a priore longe diversus est. Illum omnes desiderant et avide expectant: hunc pene omnes fugiunt et procul abesse cupiunt. Segetem volunt meti, ipsi nolunt demeti. Sed quæ vobis mens, auditores? Quid si hodie vel cras? Quid si hac vel sequente hebdomade, hoc vel sequente anno veniat ad vos hic messor et immitat in vos falcem suam acutam, ac propinet vobis calicem suum? Poteritisne bibere illum? An potius refugietis? At nihil illud proderit: *Quo enim a facie tua fugiam?* ait psalmista. Nihil ergo melius, quam ut cum duobus discipulis dicamus: *Possumus,* parati ad tuam falcem excipiendam, ad tuum calicem hauriendum sumus. Hæc si nobis mens perpetuo insideat, læta nobis et felix erit etiam ista messis. Quam ut consequamur, videamus rationes, cur non formidanda sit.

I. Si loqui possent segetes, existimo dicturas, nequaquam se horrere falcem, sed potius optare. Primo, quia ejus beneficio dicerent, liberabimur a vinculo, quo veluti captivæ affigimur his agris. Radix enim nostra terræ nos affigit; falx inde nos liberabit, tum ingrediemur pagos, urbes, horrea, feremur in mensas divitum. Eadem prorsus nostra conditio est. In mundo et in corpore captivi detinemur, vinculo carnis, necnon patriæ et domicilii nostri alligati. E mundo egredi non possumus, nescimus quid extra illum sit, quod tamen mens esse cupit, e patria e domicilio nostro vix modicum egredimur, quin statim revertamur: unde nescimus quid in aliis terris agatur. Summa; uti segetes summis tantum capitibus nonnihil hinc inde ventilantur, interim tamen eodem corpore loco hærent: ita et nos in mundo et corpore mortali, quæ aliud non sunt, nisi carcer quidam, de quo liberari desiderabat apost. ad Philip. I. scribens: *Desiderium habeo dissolvi et esse cum Christo: dissolvi scilicet vinculo, quo anima in hac vita corpori alligatur, quasi lutea suæ domui.* Unde S. Greg. IV. mor. cap. XLI. *Dissolvi, inquit, Paulus non quæreret, nisi se vinculum videret.* Quis autem vinctum se agnoscens,